

MINISTER ŚRODOWISKA

BMzk-070-1175/46.045./13/MK

18. 11. 2013 r.
5228 Młociński

Warszawa, dnia 15 listopada 2013 r.

p. J. Gidencan
18. 11. 13
9462

**Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP**

Senatowi Panie Marszałku,

W odpowiedzi na oświadczenie senatora Ryszarda Knosali złożone podczas 41. Posiedzenia Senatu w dniu 17 października 2013 r., przesłane przez Wicemarszałka Senatu RP Panią Marię Pańczyk-Pozdziej przy piśmie z dnia 21 października 2013 r., znak: BPS/043-41-1781/13 w sprawie możliwości zaskarżania postanowień w procedurze ocen oddziaływania na środowisko wydawanych w toku toczącego się postępowania, w załączeniu przesyłam stosowne wyjaśnienia.

2 pozostawien
Z up. MINISTRA
PODSEKRETARZ STANU
GŁÓWNY KONSERWATOR PRZYRODY
Janusz Zaleski

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych

**Odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Ryszarda Knosali dotyczące
możliwości zaskarżania postanowień w procedurze ocen oddziaływania na środowisko
wydawanych w toku toczącego się postępowania.**

W związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Ryszarda Knosalę, w sprawie możliwości zaskarżania postanowień w procedurze ocen oddziaływania na środowisko wydawanych w toku toczącego się postępowania, Ministerstwo Środowiska przedstawia stanowisko w sprawie.

Organy uzgadniające (regionalny dyrektor ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - dyrektor urzędu morskiego), wydają postanowienia w trybie art. 106 *Kodeksu postępowania administracyjnego*, jednak zgodnie z art. 77 ust. 7 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. 2013 nr 0 poz. 1235), dalej ustawa ooś, wyłączono możliwość wniesienia od nich zażalenia (zgodnie z art. 141 § 1 Kpa, uprawnienie to przysługuje, gdy kodeks tak stanowi). W konsekwencji, ocena prawidłowości wydania takich postanowień może być dokonana w postępowaniu odwoławczym.

Nie można zgodzić się z zarzutem, że taki tryb weryfikacji postanowień uzgadniających prowadzi do przewlekłości postępowań oraz „nagromadzenia aktów podlegających weryfikacji dopiero w toku ogólnej procedury odwoławczej”, co zdaniem Senatora prowadzić może do zwiększenia ryzyka błędów na etapie tego postępowania.

Należy wskazać, że najczęstszym powodem niezafatwienia spraw w terminie przez organy właściwe do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach są braki w materiale dowodowym. Dokumentacja sprawy powinna być opracowana zgodnie z przepisami ustawy ooś. Dodatkowy czas trwania postępowania potrzebny na jej uzupełnienie nie jest zależny od organu i zależy od czasu zgromadzenia odpowiednich informacji przez inwestora. Nie można zatem zgodzić się z poglądem, że przewlekłość postępowań spowodowana jest koniecznością weryfikacji postanowień o uzgodnieniu środowiskowych uwarunkowań, tym bardziej, że taka weryfikacja ma miejsce w zakresie zgodności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z warunkami wynikającymi z postanowienia uzgadniającego niezależnie od tego, czy postanowienie takie zostało zaskarżone w odwołaniu od decyzji na podstawie art. 142 Kpa, czy też nie. W konsekwencji nie można także zgodzić się z poglądem, jakoby w wyniku takiego zaskarżenia mogło dochodzić do nagromadzenia aktów podlegających weryfikacji.

Należy także wskazać, że ww. procedura uzgodnieniowa stanowi transpozycję art. 6 ust. 1 Dyrektywy 2011/92UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, który nie reguluje formy zaskarżeń w toku tej procedury, stanowiąc jedynie w drugim zdaniu, że Państwa członkowskie ustanawiają szczegółowe regulacje dotyczące tych konsultacji. W konsekwencji obowiązująca regulacja pozostaje zgodna z ww. Dyrektywą.

Wymaga również stwierdzenia, że wprowadzenie w ustawie ooś wyłączenia możliwości składania zażaleń na ww. postanowienia uzgadniające podyktowane było dążeniem do przyspieszenia procedur. Skoro bowiem postanowienie uzgadniające jest

zaskarżalne, to w wypadku wniesienia zażalenia organ winien wstrzymać się z wydaniem decyzji do czasu rozpatrzenia zażalenia w postępowaniu instancyjnym. W spójności z takim znaczeniem postępowań uzgadniających pozostaje pogląd wyrażony w uchwale składu 7 Sędziów NSA I o Sygnaturze OPS 8/98, zgodnie z którym „organ prowadzący postępowanie główne, wiedząc, że w stosunku do takiego postanowienia wniesiono środek zaskarżenia, powinien się liczyć z możliwością zmiany stanowiska (opinii) i właśnie w zgodzie z zasadą prawdy obiektywnej powinien poczekać do czasu uzyskania przez to postanowienie przymiotu trwałości. Kontrowersyjna zatem kwestia wykonalności postanowienia przewidzianego w art. 106 par. 5 Kpa ustępuje warunkowi jego trwałości, który ma podstawowe znaczenie dla realizacji zasady prawdy obiektywnej”.

Podsumowując, nie jest zasadne wprowadzenie możliwości zaskarżania postanowień uzgadniających środowiskowe uwarunkowania w formie zażaleń.

o. b. p. STANISŁAWA
PODSEKRETARZ STANU
GŁÓWNY KONSERWATOR PRZYRODY

